

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

"Απερίγραπτη χαρά πλημμύριζε το στήθος του βαράνου. Άπειρες σκέψεις περνούσαν από το μυαλό του, που άλλαζαν την έκφραση του προσώπου του. Πότε κοκκίνιζε, και πότε χλωμιάζε. "Εσφιγγε τα δόντια του και τη λαβή του έγκειριδίου του. Και διαρκώς ψιθύριζε το όνομα της Άνναϊδας.

— Είπε δική σου! του είχε πη ό Έκλαμπρότατος Καρδινάλιος. Πήγαινε να την πάρης με το σπαθί σου!

— Με τους άνδρες που τοποθέτησα εκεί, θα είμαστε πάνω από τριάντα, του έλεγε ο Κορινιάν. Δεν έχουμε απέναντί μας άλλους από ένα κορίτσι κι έναν δάσκαλο της ξιφασκίας. Άν αποτύχετε και τη φορά αυτή, κύριε βαρώνε, θα... καταλάβετε...

— Και λές ότι ο Τραγκαβέλ βρίσκεται τώρα εκεί, μαζί της; ρώτησε ο Σαμπριάκ.

— Όταν έφευγα, ο Τραγκαβέλ ήταν ακόμη μέσα στον κήπο... Έμεις θα μπορούμε από την πόρτα του κήπου...

Ο Σαμπριάκ έτριξε τα δόντια του, κι άρχισε να τρέχει άκομη γρηγορότερα, δμοιος με βρουκλάκα που τον ακολουθούν ζωπιοιο λαίμαργα όρνεα, έτοιμα να χτυπήσουν, ν' άρπάξουν, να δαγκώσουν!... "Έτοιμα να σκοτώσουν!..."

"Ένα Κοπάδι από πεινασμένους λύκους θα ήταν ημερώτερο από το κοπάδι αυτό των αιμοβόρων κατσόκπων, του Έκλαμπρότατου Υπουργού.

Ο ΤΡΑΓΚΑΒΕΛ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΑΝΝΑΪΔΑ

Ο Τραγκαβέλ, με κό καπέλλο στο χέρι, βάδιζε άργά, αλλά τολμηρά προς τον θάμνο, πίσω από τον οποίο είχε δη την Άνναϊδα να κρύβεται. Τόν ειπε εκείνη, αλλά δεν ταραχθηκε. Γιατί να ταραχθή; Τόν έπεριμενε.

"Υστερα από τα περιστατικά του Έτιόλ, ήταν φυσικό και δικαιολογημένο για τον νεόν αυτόν, να ζητήση να παρουσιαστή μπροστά της.

— Άν δεν έρθη, θα σημαίνει ότι πέθανε από τις πληγές του, σκεπτόταν συχνά η Άνναϊς. Δυστυχισμένη νέε!...

— Άν την ρωτούσαν τη στιγμή αυτή δεν θάξερε να πη άν λυπόταν ή χαιρόταν που έβλεπε τον Τραγκαβέλ ζωνάνο.

Μπροστά της τώρα ο Τραγκαβέλ, έκανε μία βαθειά αλλά τυπική υπόκλιση, έξαστήλωσε το κορμί του κρατώντας άνασηκωμένη τη θήκη του σπαθιού του, και στάθηκε όπως ένας άξιωματικός που περιμένει διαταγές από τον στρατάρχη του.

Με τη γρήγορη αντίληψη της γυναίκας, η Άνναϊς έξετιμησε άμέσως τη λεπτότητα και την κομψότητα του νέου που έστρεφε μπροστά της με τόσο σεβασμό.

— Πώς μήκατε εδώ μέσα; τόν ρώτησε.

Μολονότι ήταν το φυσικότερο έρώτημα από μέρους της νέας, ο Τραγκαβέλ δεν περιμενε να το άκουση. Ωπισθοδρόμησε κατά ένα βήμα, και μ' ένα έλαφρότατο χαμόγελο της άπάντησε:

— Από το παράθυρο, δεσποινίς ντέ Λεοπάρι!... Ω, μην άνησυχήτε... Όχι από το παράθυρο του μεγάρου σας, δεν θα τολμούσα ποτέ να το κάνω... Έννοώ το δικό μου παράθυρο, αυτό που φαίνεται εκεί ψηλά. Ένασκατάμάχτη συνάισθημα. Ά έσπρωξε, μόλις σας άντελήφθην να

σας πλησιάσω...

"Ένα έλαφρό κοκκίνισμα χρωμάτισε τά μάγουλα της νέας, ή όποια γέλασε ώστόσο και τόν ρώτησε:

— Διδάσκετε την όπλομαχία;

— Όχι πειά! άπάντησε εκείνος με φανερή συγκίνηση. Είχα, δεσποινίς, την περιφρότερη άκαδημία του Παρισιού... Ό' άκούσατε περί του Μπαρβιλλάρ, ήταν ο καθηγητής μου... Αύτός μου έβαλε το σπαθί στο χέρι... Μι' άγκάλιασε, μία μέρα, και μου ειπε: "Τραγκαβέλ, πάρε την άκαδημία μου και θα δοξαστής!" Μά ή άκαδημία μου αυτή εινε τώρα κλειστή, δεσποινίς!...

Γόρισε κατόπιν το βλέμμα του στον ούρανό και συνέχισε με φωνη χαμηλότερη:

— Ναί, δεν δοξάσθηκα!... Μά δεν είμαι και κανένας τιποτένιος άνθρωπος... ό φίλος μου, ο κόμης Μωλουί μάλιστα λογυρίζεται πώς την άγνότερη χαρά την νοιώθει εκείνος που βλέποντας τη μορφή του στον καθρέφτη δεν βρίσκει τίποτε για να κατηγορήση τόν έαυτό του.

Τά λόγια του νέου ναούριζαν την κοπέλλα. "Ενοιωθε την καρδιά της να κτυπά άσυνήθιστα, και δεν μπορούσε να βρη την αίτια. Έμειναν για λίγες στιγμές σιωπηλοί, εκείνη καθισμένη στον πέτρινο πάγκο, αυτός όρθιος, με τό καπέλλο στο χέρι, σε στάσι στρατιωτικής προσοχής. Μίλησε τότε πρώτη η Άνναϊς, με φωνη λιγάκι τραχεία:

— Έμαθα, κύριε, του ειπε, τι έλεγε ο κύριος Μπαρβιλλάρ. και τι λέγει ο κόμης Μωλουί, δεν ξέρω όμως τι λέτε σεί!

Του κακοφάνηκαν τά λόγια της αυτά του Τραγκαβέλ. Άναστήλωσε λοιπόν το κορμί του και της άπάντησε:

— Σας ζητώ συγγνώμη, δεσποινίς!... Μου φαίνεται ότι μάλλον έγω πρέπει να ξέρω τι λέτε σεί!... Για να σας άκούσω, δεσποινίς, κατέβηκα από τό παράθυρο... Καταλαβαίνω, εινε γελοίο να τό φαντάζεται κανείς,

μά δεν ύπήρχε άλλος δρόμος για να πάρω... Ή πόρτες του μεγάρου σας εινε κλειστές για μένα...

Σώπασε για να μην παραφερθή. Πήρε βαθειά την άνσασα του κ' έξακολούθησε:

— Άκούστε με, δεσποινίς!... Ό πατέρας μου ήταν έμπορος σιδερεικών... Έγω είμαι δάσκαλος της όπλομαχίας, κι' ό φτωχότερος άνθρωπος του Παρισιού... Με λένε άπλως Τραγκαβέλ, δεν έχω τίλους εδνενας, και χωράφια δικά μου... Σείς ειστε ή κόρη ενός βασιλέως!...

Τόν έπνιγε τώρα ή συγκίνηση, και στάθηκε για να συνέρθη.

— Άν ήσαστε άνδρας, συνέχισε, με περισσότερο θράρος, δεν θα έξέταξα την κοινωνική διαφορά που μας χωρίζει... Άκόμη και βασιληάς άν ήσαστε!... Θα σας άντίκρυξα με τό σπαθί μου!... Μά είστε γυναίκα, και γι' αυτό σας λέγω: Κύρια, έπειδή με νομίσате κατάσκοπο, θέλησα να σας άποδείξω την πλάνη σας... Ζήτησα, προσατεύοντας την ύπαρξή σας, να σκτώθω μπρος στα μάτια σας!...

Σταμάτησε για να δη την έντύπωσι που έκαναν τά λόγια του στη νέα, αλλά εκείνη, καθώς ήταν βυθισμένη στις σκέψεις της, φαίνόταν σα να μην τόν πρόσεχε καθόλου.

— Σας ίκετεύω, δεσποινίς, της ειπε ο Τραγκαβέλ. Πέστε μου αν έξακολουθήτε άκόμη να έχετε για μένα αυτή τη γνώμη... Πρέπει

Είχε γυρίσει το κεφάλι της για να μην δη ο Τραγκαβέλ τά δάκρυα που έnéβαιναν στα μάτια της.

ν' άκούσω από τό στόμα σας πώς δέν πιστεύετε πειά γιά μένα έκείνου που πιστεύατε...Ειδάλλως,δ,τι δέν Έγινετότε...Έκει... στο Έτιόλ...
 'Η φωνή του τον Έπνιγε. Τό πρόσωπό του κινιόταν σάν τό λεμόνι, τά χέρια του έτρεμαν. 'Η 'Ανναίς είδε τή βαθεία ταραχή που τον είχε καταλάβει, και σηκόθηκε θρβια. Βλέποντοσαν τώρα κατά πρόσωπον. 'Ο Τραγκαβέλ, Έξαλλος από άπελπισία, τής έπανέλαβε:

— Πάστε μου πώς δέν τό σκεπτόσαστε πειά αυτό.

— Ποτέ δέν τό πίστευα! Τού άπάντησε έπιτέλους ή περφόανη έκείνη κόρη.

'Ο Τραγκαβέλ κατάλαβε τό νόημα τής φράσεως αυτής. 'Η 'Ανναίς του είπε κάτι, με πολύ βαθύτερη σημασία. Του είπε ότι παρ' όλα τό περιστατικά που τής τον είχαν παρουσιάσει σάν έχθρο τής ποτέ δέν τον κατηγορήσε, ποτέ δέν τον ύποψίασθηκε.

Ναί. 'Η νέα είχε πη την άλήθεια. Δέν είχε ποτέ τής δυσπιστήσης προς αυτόν. Είχε πάντα νιώσει κοντά του άσφαλισμένον τον έαυτόν τής, μολοντί ό Τραγκαβέλ έμοιαζε σάν έχθρός τής. Γιατί όμως; Ποιά άφορμή τής είχε δοθή γιά να τό πιστεύη αυτό; 'Εξετάζε τώρα τήν καρδιά τής, κι άζαπαν τής πέρασε από τον νού, σάν λάμπη άσπαήσε, κάτι που άνεστάτανε τήν ύπερηφάνη ψυχή τής. Κι' όργίστηκε πάλι με τον Τραγκαβέλ, και με τον ίδιο τον έαυτό τής.

Κι' ένώ έκείνος, μεθυσιμένος από τήν άνέλπιστη εύτυχία, έσκοβε ως τή γη, με φωνή που κάθε τόσο κοβόταν τής έλεγε :

— Δεσποινίς !.. Μ' όποιαδήποτε λόγια κι' άν σας έκφράσω τήν εύγνωμοσύνη μου, δέν θα μπορέσω να φτάσω στο ύψος τής γενναιοφροσύνης που μου δείξατε...Γι' αυτό θα περιοριστώ να σας παρακαλέσω μόνο να με συχωρέσετε γιατί σας ένόχλησα.

— Γιατί; τον ρώτησε λυπημένα ή 'Ανναίς. Γιατί να βρεθήτε στο δρόμο μου;

— Ούτε κι' έγώ, δεσποινίς, τό γνωρίζω !. Άγαπούσα μόνον τήν άκαδημία μου και τους δύο μου φίλους, τον Μωλουί και τον Μονταριόλ, και ή ζωή μου φαίνονταν γλυκειά, ευχάριστη. Μιά μέρα, μία μοιραία στιγμή, σας είδα...Στεκόμουν στο παράθυρό μου, σεις βρισκόσαστε έδώ στον κήπο. 'Ενοιώσα εύθυσ τότε τήν άληθινή ζωή, γιά τήν όποια ό Πλάστης προώρησε τον άνθρωπο. Κι' άρχισα να με βασανίζη ή σκέψη πώς κινδυνεύατε ίσως. Κι' ήταν άλήθεια αυτό. Κινδυνεύατε. Θυμάσαστε τήν ήμέρα έκείνη, όταν ό βαρώνος Σαμπριάκ τόλμησε να σας προσβάλη;

'Η 'Ανναίς άνατινάχθηκε ξαφνασίμενη. Σήκωσε τό ύπερφανό κεφάλι τής, και ρώτησε :

— Στήν όδό Σαινταβουά;

— Ναί... Έξω από τήν πόρτα μου...

— Έξακολουθήστε, ψιθύρισε ή νέα.

— Από τή στιγμή έκείνη άφιέρωσα τή ζωή μου γιά τή δική σας μόνον άσφάλεια... Μου ήταν άνυπόφορο να φαντάζομαι πώς μπορούσε σε μία στιγμή, να κινδυνεύη ή ζωή σας! Γιά ν' απαλλαγώ από τό μαρτύριο αυτό, τού εφιάλτου, άποφάσισα να σας παρακολουθώ και να σας προσέχω από κοντά... 'Ω ! Άκούστε με ως τό τέλος, μη στρέψετε άλλο τό πρόσωπό σας...

Πράγματι ή νέα είχε γυρίσει τό κεφάλι τής προς τά πλαίσια, αλλά τό έκανε αυτό για να μήν δει ό Τραγκαβέλ τά δάκρυα που άνέβαιναν στα μάτια τής.

— Ίσως έξακολουθήσε ό Τραγκαβέλ, να μήν είχα τό δικαίωμα να ένδιαφερόμαι γιά σας... 'Ο Μωλουί μου τό είπε άλλάωστε... Άλλά μού ήταν, μου έινε άδύνατον να μένω άδιάφορος... Και όταν πεισθώ ότι κανέναν πειά δέν διατρέχετε κίνδυνο, θ' άπομακρυνθώ από τον δρόμο σας... Σας τό όρκίζομαι...

Τά άβολα άνδρικά λόγια του Τραγκαβέλ συνεκίνησαν τήν γυναικεία φύση τής 'Ανναίς, αλλά γρήγορα πάλι έκυρίαρχησε σε της τό αίτημα τής ύπερηφάνειας.

'Η θερμή ειλικρίνεια με τήν όποια ό Τραγκαβέλ τής πρόσφερε τήν προστασία και τήν άσφάλισή του, αποκλείοντας προκατάβολικά κάθε άνταμιοβή, προσέκρουε στην ύπερηφάνεια τής κόρης τού βασιλέως.

— Κύριε ντε Τραγκαβέλ, άρχισε να του λέη.

— Άλλ' έκείνος, σάν να θυγόταν ή φιλοτιμία του, τήν σταμάτησε, κάνοντας μία όραία κίνηση με τό χέρι του, τήν όποια μόνον ένας όπλομάχος, όπως αυτός, θα μπορούσε να κάνει.

— Δεσποινίς! Σας ζητώ συγγνώμη, τής είπε. Άφήστε τήν κοινωνική διαφορά που μάς χωρίζει να παραμείνη άκέραιη... Δέν έχω τίποτα, τ' όνομά μου είνε σκέτο... Τραγκαβέλ!

Νόμος πώς τον προσέβαλε, τά μάγουλά τής κοκκίνισαν,

άλλά θύμωσε διότι τόλμησε να τήν διακόψη, και ξανακινιόταν. Στο τέλος δέν ένοιωσε άλλο παρά μόνον θαυμασμόν γι' αυτόν, και με φωνή συγκρατημένη, μά γλυκειά, τού έλεγε :

— Κύριε Τραγκαβέλ, ούτε έξήσασα, ούτε ποτέ θα ξεχάσω τό μάθημα τής έπιστοκίας, που κάποια μέρα, σ' αυτόν ένώ δέν τον κήπο, μου δόθηκε από σας!

— Δεσποινίς! ψιθύρισε ό Τραγκαβέλ, ό όποιος στην άνάμνηση του περιστατικού αυτού ένοιώσε ένα ρίγος να διατρέξη τό κορμί του.

— Νά, λοιπόν, τώρα! έξακολουθούσε να λέη ή 'Ανναίς, που μου βίνετε ένα δεύτερο μάθημα... Μάθημα, τή φορά αυτή, γενναιοφροσύνης, που θα τό θυμάμαι σ' όλη μου τή ζωή...

Κι' έπειδή έκείνος έτοιμαζόταν πάλι να τήν διακόψη :

— Άφήστε με να μιλήσω... του είπε. Είνε ή σειρά μου... Έκτιμώ καλά τά όσα μου προσέφερατε, και σας ευχαριστώ από τό βάθος τής ψυχής μου... Με τό έλφος σας και τήν αυτοθυσία σας θα προστατευθή μά βεβαίως καλύτερα από όσο μπορεί να προστατευθή μά βασιλείσασα...

'Ο Τραγκαβέλ δέν μπορούσε πειά να συγκρατηθί. Τόν πλημύριζε ή χαρά.

— Δεσποινίς! τής είπε. Ούτε με τό αίμα μου, ούτε με τή ζωή μου, θα μπορέσω ποτέ να ξεπληρώσω τά λόγια που άκούω απόψε από τό στόμα σας!

— Άλλά, κύριε Τραγκαβέλ, είπε ή νέα, συνεχίζοντας τήν όμιλία τής δέν άπειλούμαι από τίποτα... 'Η έπέμβασίς του άρχιεπισκόπου τής Λυών, άπομάκρυνε από μένα κάθε κίνδυνο...

Σταμάτησε ή 'Ανναίς, σάν να αισθανόταν κάποια ύποσυνοείδη λύπη, και πρόσθεσε πάλι :

— Άς μένουμαι, λοιπόν, καλοί φίλοι... Ξεχάστε, όπως κάνω κι' έγώ, κάθε άλλη πάλαι συνάντησή μας... Κι' άς θυμούμαστε μόνον τήν άπομηνή βραδιά !

'Ο Λανσελό είχε ξεψυχήσει !

Ξεχωρίζε μέσα στο σκοτάδι, σάν να τού έλεγε πώς ή άκρόασις είχε τελειώσει.

'Άξαφνα τότε άκούστηκε μία κραυγή... Μιά μαύρη μορφή φάνηκε να πλησιάζη τρεκλίζοντας. Και μία άδύναμη φωνή άντήχησε :

— Βοήθεια!

'Η 'Ανναίς άναγνώρισε τίνος ήταν ή φωνή έκείνη. Και με τό θάρρος που ή παρουσία του Τραγκαβέλ τής έδινε έτρεψε προς τον άνθρωπο που κλονιζόταν έτοιμος γιά να πέση.

— Βοήθεια ! Ξαναφώναξε ή μαύρη μορφή, και σωριασθηκε χάμω.

— Λανσελό! τού έλεγε τώρα ή 'Ανναίς, καθώς έσκυβε πάνω του. Είσαι πληγωμένος !... Τίνος καρδιά βάσταξε να χτυπήσει σενα !... Μιλήσε μου, Λανσελό !

'Ηταν ό παλιός, ό πολύ πιστός ύπηρετής τής 'Ανναίς, ό γέρο Λανσελό, που μαζί με τήν ύπερήτρια έκανε όλες τής δουλειές του σπιτιού, επιφορτισμένος άκόμη και με τή φρουρήσι όλου τού κτήματος.

— Είνε, ψιθύρισε με κόπο ό Λανσελό, άγγομαχώντας, πάνω από τριάντα άνθρωποι έδώ !... Φύγετε !... 'Ο Σαμπριάκ !...

'Ο Λανσελό είχε ξεψυχήσει! Και τά δάκρυα τής όραίας κόρης άγλαζαν τό γεροντικό νεκρό του πρόσωπο. Τόν άπατούσε ή 'Ανναίς. Άνασήκωσε τό κεφάλι του και τό στήριξε ψηλά, πάνω στα χέρια. Σημάτωθηκε κατόπιν και σταύρωσε τά χέρια τής, γιά να προσευχήη γιά τή ψυχή του.

'Ο Τραγκαβέλ παρακολουθούσε στο μεταξύ αυτό τά πάντα. Τά μάτια του άστράταν. 'Ο Σαμπριάκ !... Άλλοίμονό του !... Τή στιγμή αυτή άντήχησαν δυνατά χτυπήματα.

— Δεσποινίς! φώναξε ό Τραγκαβέλ. Σπάζουν τήν πόρτα ! — 'Ο Σαμπριάκ ! είπε στεναζώντας ή νέα, διακόπτοντας τήν προσευχή τής.

"Ενα νέο δυνατό χτύπημα, στην πόρτα του μεγάρου, έκανε τον Τραγκαβέλ να γυμνώσει τό έλφος του. Πήγε κατόπιν κοντήτερα στη νέα και ρώτησε :

— Δεσποινίς! Σας προσφέρω τή ζωή μου !... Τό δέχσεθε αυτό;

— Ναί !... Τό δέχομαι! άπάντησε ή κατατρεγμένη νέα περι-

Πάγωσε ή καρδιά του Τραγκαβέλ, από τήν ψυχρότητα του άποχαριτισμού τής. 'Όλα, λοιπόν, τελείωνα έδώ; Ποιά όλα; Τίποτα! Μιά σκιά, μία χιμαίρα! Μιά όρα πριν, τούς χωρίζει ή άπόσταση του όνειρου από τήν πραγματικότητα, και τώρα, τούς χωρίζει ή άπόσταση μεταξύ μιάς πριγκιπίσσιας και ένός δασκάλου τής όπλομαχίας !

Χαίρετε, κύριε Τραγκαβέλ ! τού είπε, άπλώνοντας τό χέρι τής ή νέα.

'Ο Τραγκαβέλ έμεινε άκίνητος. Δέν θέλησε να πιάσει τό χέρι έκείνο!

Θύμωσε ή 'Ανναίς. 'Απέσυρε τό χέρι τής, που ό Τραγκαβέλ άρνήθηκε να πιάση και να φιλήση, κι' έστρεψε τό κεφάλι τής προς τήν έπαυλι, που μόλις

οότερο συγκινημένη από το φέριμο του Τραγκαβέλ, παρά από τη φριχτή θέσι στην οποία ξαφνικά είχε βρεθεί.

— Προχωρώ! βρυχήθηκε ο Τραγκαβέλ, σαν λυσασαμένο λιοντάρι.

‘Η Άνναϊς τόν κούταζε με θαυμασμό...

Η ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΣΑΙΜΠΡΙΑΚ

‘Όταν ο Σαιμπριάκ με τη συνοδεία του έφτασε στην όδον Κουρτώ, τοποθέτησε τούς άνδρες του στα έπικαιρα μέρη, γύρω από την Έπαυλι.

‘Από τούς ανθρώπους του Κορινιάν, που είχαν μείνει εκεί, έμαθε πως κανείς δεν είχε βγεί από τό σπύτι, σ’ όλο εκείνο τό διάστημα.

Με όδηγό κατόπιν τόν Κορινιάν και με όχτώ από τούς καλύτερους και πιό πιστούς συνεργάτες του, βάδισε προς τήν έξώθυρα του κήπου, τήν όποια ο καλόγηρος θυμόταν πως είχε αφήσει μισάνοιχτη.

Τό σχέδιό τους ήταν νά επιτεθούν και νά συλλάβουν πρώτα τόν Τραγκαβέλ.

Τήν βραδυή εκείνη ώρα, ο γέρο Λανσελό έκανε πάντα τή βόλτα του και βρειαιώνονταν ότι ήταν όλα κλειστά. Με τό φα-

ναράκι του στό χέρι, ο γέρος άρχισε κάθε μέρα από τή μικρή αυτή έξώθυρα του κήπου, που ήταν τό πιό επικίνδυνο μέρος για τήν ασφάλειά τους.

— Άγαπούσε τήν Άνναϊδα πολύ περισσότερο από τήν κόρη του, ο άτυχής Λανσελό...

Νύχτωσε, κι’ ο Ρασκάς ακόμα εξακολουθούσε νά σκέπτεται τί θάπρεπε νά κάνει. ‘Η ώρα είχε πολύ προχωρήσει, τό μυαλό του είχε κουραστή, ώφειλε νά βιάση τόν εαυτό του και νά λάβη μιάν άπόφασι. Τό ύλικό κέρδος που κι’ αυτός θά μπορούσε νά έχη από τήν επιχειρησι, του εξαφάνισε κάθε άλλη ήθική άποψι του ζητήματος. Βρήκε συμφερότερο κι’ ευκολώτερο νά συναντήση πρώτα τόν Κορινιάν. Θά του πρότεινε μιάν έντιμη συνεργασία. ‘Αν ο καλόγηρος δεχόταν, θά μοίραζαν τά κέρδη, άν δυστροπούσε, θά τον έβγαζε μιάν για πάντα από τή μέση. Εθάρρισε ύστερα καμμιά ψευτιά για νά παραστήση τόν καλόγηρο θύμα τάχα του καθήκοντος και νά τόν δοξάση έτσι μετά θάνατον. ‘Υπήρχαν—διάβολο—καλόγηροι στό μοναστήρι που θά προσευχόντουσαν για τή ψυχή του.

Ξανάγινε, λοιπόν, πάλι ο παληός άμυαλος Ρασκάς και ξεκίνησε, μέσα πειά στό σκοτάδι. ‘Εμπειρος καθώς ήταν στις κακοτοπιές, δεν άργησε ν’ ανακαλύψη τήν μικρή έξώθυρα του κήπου.

— Φαίνεται πως πέρασε από δω ο άθλιος ο Κορινιάν! μουμούρισε ο Ρασκάς, βλέποντας τή βιασμένη κλειδωνιά. ‘Από δω θά ξαναπεράση, κι’ έδω θά τόν περιμένω... Θάτρεξε, τό τέρας, νά ιδοποιήση κανέναν...

Τό γυμνασμένο αυτό του ξεχώρισε άξαφνα τόν θόρυβο που γινόταν απ’ έξω με τήν τοποθέτησι τών φρουρών.

— Χυ!.. Τοποθετούν φρουρούς, μουμούριζε μόνος του. ‘Από δω λοιπόν θά περάση τό παληόρασο... ‘Εξ μη πρώτα μέσα κ’ ύστερα λογαριάζομαστε!.. Μά τί εινε πάλι αυτό; Φάντασμα!

‘Ενα άμυδρο φως έρχόταν άργά-άργά προς τήν έξώπορτα. ‘Ηταν ο γέρο Λανσελό, που άκουσε κι’ αυτός τήν άσυνήθιστη κίνησι απ’ έξω και βιάσε τόν θύμα του. ‘Ο Ρασκάς κρύφτηκε και τόν άφισε νά βγεί έξω. Τήν ίδια στιγμή έφτασε κι’ ο Κορινιάν με τούς άλλους.

‘Ο Ρασκάς τούς άκουσε κι’ έκλεισε τήν πόρτα. ‘Ο Κορινιάν που είχε αφήσει τήν πόρτα μισάνοιχτη, τήν έσπρωξε με τό γόνατό του. Συγχρόνως ο Ρασκάς άκουσε απ’ έξω μιάν λαχναρισμένη φωνή, ένα βογγητό πόνου.

‘Ηταν τό πρώτο και άθώτερο θύμα όλης αυτής τής τραγώδιος. ‘Ο Σαιμπριάκ, αντικρύζοντας τόν Λανσελό, ώρμησε κι’ έμπηξε τό μαχαίρι του στό λαιμό του. Μά ο παληός έμπιστος τής οικογενείας ντε Λεσπάρ, παρ’ όλα του τά γηραιά, παρ’ όλο τό αίμα που έτρεχε από τόν άνοιχτό λαιμό του, μάζεψε τις δυνάμεις του όλες, έβγαψε κρυφά-κρυφά από μέσα από τούς κακούργους και τρύπωσε από άλλο μέρος στόν κήπο.

Πήγαινε, σαν πιστό σκυλί, νά πεθάνη στό πόδια τής κυρίας του. ‘Οχι για νά εύχαριστήση καμμιά άδυναμία του, άλλα για νά ιδοποιήση τήν κόρη του βασιλέως ότι κινδύνευε ή ζωή της!

— Κάποιος έδω μάς φράζει τόν δρόμο! μούγκριζε και βλαστημούσε τώρα ο Κορινιάν.

Κι’ έσπρωξε δυνατώτερα. ‘Η πόρτα ύποχώρησε.

— Νικήσαμε! όυρλιάζε ο καλόγηρος, και—ώρμησε στόν κήπο.

— ‘Εμπρός! έιπε, γυρίζοντας τό κεφάλι του πίσω προς τούς άλλους, ‘Εμπρός!..

Μά ούτε ο Σαιμπριάκ, ούτε κανείς άλλος πρόλαβε νά τόν ακολουθήση. ‘Η πόρτα ξανάκλεισε άπτότομα. Ζαλισμένος και ξεπαλωμένος χάμα ο Κορινιάν, από μιάν πετυχημένη τρικλοποδιά, άκουε νά βάζουν τούς όυρτες στήν πόρτα.

— Κορινιάν! ξεφώνιζε απ’ έξω ο Σαιμπριάκ. ‘Ανοιξε γρήγορα!

— Εινε στοιχειωμένη πόρτα! τραύλιζε από μέσα ο Κορινιάν, άνατριχιασμένος. Μήκαν μόνι τους οι όυρτες!.. Τούς έκαναν μάγια!..

— ‘Ανοιξε, παληοκαπουκίνε! κραύγαζε έξαλλος ο Σαιμπριάκ. Θά μπά νά σέ ξεκοιλιάσω!

— Φοβήθηκε ο Κορινιάν. ‘Ανασκήθηκε όπως μπορούσε, για νά πάη ν’ άνοιξει. ‘Αλλά καθώς πλησίαζε στήν πόρτα ένα σφοδρό χτύπημα στό στομάχι τόν πέταξε τρία βήματα πίσω.

— Είμαι κολασμένος, μούγκριζε ο καλόγηρος. ‘Ο διάβολος μ’ έμποδίζει και θέλει!..

— Νά σέ πάρη, τέρας! όυρλιάζε πειά ο Σαιμπριάκ. Στο

διάβολο νά πάς, παληόρασο!.. Θά πληρώσης πολύ άκριβιά τήν προδοσία αυτή!.. Θά ξαναταμώσουμε, έννοια σου!.. Τρέξε στή μεγάλη πόρτα του μεγάρου, σεις οι άλλοι!..

Και ώρμησε με τούς άχρείλους συνεργάτες του κατά του ήσυχου κτιρίου, στό όποιο ή κατατρεγμένη κόρη είχε πιστέψει πως βρήκε οίγουρο καταφύγιο.

— Κατά διαταγήν του Βασιλέως μας άνοιξε! φώναζε ο άπαίσιος Σαιμπριάκ χτυπώντας τήν πόρτα με τό ξίφος του.

Αυτό τό χτύπημα ήταν πού άκουσε ο Τραγκαβέλ και έφουλόκησε.

Κ’ έπειδή κανείς από μέσα δεν άπαντούσε τόν Σαιμπριάκ, άγανάκτησε και διάταξε:

— Σπάστε αυτή τήν πόρτα!

ΜΑΧΗ

— Είπε πως θά πληρώσω πολύ άκριβιά τήν προδοσία αυτή! μονολογούσε ο Κορινιάν. ‘Αχ!.. ‘Εγώ που πίστευα πως θά πήγαινα τήν Άνναϊδα στόν ‘Εκλαμπρότατο, δεμένη με τόν Τραγκαβέλ, και καμάρωνα ένα τέτοιο άριστούργημα, βρέθηκα ξαφνικά κατεστραμμένος!.. ‘Ο Καρδιάλιος θά πιστέψη, φυσικά, πως τόν έπρόδωσα!.. Θέέ μου!.. Γλύτωσε με από τήν κρεμάλα!

Και μονολογώντας έτσι, σηκώθηκε με κόπο και στάθηκε όρθιος στό πόδια του, σταυροκοπήθηκε, έξορκίζοντας τό διάβολο ν’ απομακρυνθι, και προχώρησε πάλι στή στοιχειωμένη πόρτα.

‘Αλλά ένα δεύτερο χτύπημα, στό ίδιο πάλι μέρος του στομάχου, που τή φορά αυτό τόν έκανε νά κυλιση μακριά τόν έπεισε πως ο διάβολός του θά ήταν κάποιος ζωντανός άνθρωπος, σαν

κι’ αυτόν.

— Τήν ξερω αυτή τήν όβιδα, φώναζε, βασιτώντας απ’ τόν πόνο τήν κοιλιά του ο καλόγηρος. Εινε τό ξεροκέφαλο του Ρασκάς. — ‘Εγώ μαι όλος-όλος! βρυχήθηκε ο Ρασκάς, σπεύδοντας νά βάλη στό στήθος του ξεπαλωμένο κάτω Κορινιάν τό γόνατό του και πειζόντας τον, για νά τόν παραλύση κάθε δύναμι.

— ‘Ακουσε, καλόγηρε; του έιπε συγχρόνως... ‘Ο Σαιμπριάκ θά σέ καταγγείλι στόν ‘Εκλαμπρότατο για τήν προδοσία σου!.. Μην περιμένης, λοιπόν, τίποτε άλλο από κρεμάλα!..

Με τό βάρος του κορμιού του Ρασκάς στό στήθος, ο δύστυχος Κορινιάν δεν μπορούσε ούτε νά μιλήση. ‘Εβγαλε μόνον ένα βογγητό που έμοιαζε με παράπονο.

— Νχι! τού απάντησε ο Ρασκάς. ‘Οι σέ κρεμάση, παληάνθρωπε, ο ‘Εκλαμπρότατος... ‘Εκτός άν ο Πάτερ ‘Ιωσηφ σέ κρατήση για δείγμα στή φυλακή, ώποιο νά σαπίσης και νά σέ φάνε τά σκουλήκια... Ξέρεις για ποιά φυλακή σου λέω, ε;

‘Όσο έβλεπε ο Ρασκάς πως ο καλόγηρος προσπαθούσε νά πη κάτι, τόσο του πειζε τό στήθος. Και τού έλεγε, του έλεγε:

— Βλέπεις, Κορινιάν, σέ κρατά τό χέρι μου, όπως ή γάτα κρατάει τόν νοντικό στό δόντια της... Κι’ όμως δεν σέ μαγειρώνω!.. Μπορώ, παληοτόμαρο, νά σέ σκοτώσω και ν’ αναφέρω στόν ‘Εκλαμπρότατο πως έτιμάρησα τόν προδότη στό ίδιο μέρος όπου έκανε τήν προδοσία!.. (‘Ακολουθεί)

Κατά διαταγήν του Βασιλέως, άνοιξε! φώναζε ο άπαίσιος Σαιμπριάκ.